

OLIVIA WAKEFORDOVÁ

ilustrace David Litchfield

MŮJ PES

**Nejlepší kamarád
na světě**

bambook

bamb**oo** k

Mámě a tátovi

OLIVIA WAKEFORDOVÁ

ilustrace David Litchfield

MŮJ PES

**Nejlepší kamarád
na světě**

KAPITOLA

1

Pod máminou postelí je pes.

Náhodou je to přesně takový pes, jaké mám nejradši: černý labrador s kaštanově hnědýma očima a s ušima jako dva trojúhelníčky sametu. O psech toho vím spoustu, a až vyrostu, budu veterinář jako doktor Jimmy Mackenzie ze *Zachránců psů*. O psech se ví, že mají skvělý čich a citlivý sluch, ale tomuhle očividně nevadí ani pach dezinfekce, ani pípání přístrojů.

Nevím, kde se tu ten pes vzal a kde má páníčka, ale protože jsem Mladý zachránce psů, je moje povinnost to zjistit.

Já a táta stojíme ve dveřích mámina pokoje. Chodbou za námi se nese pleskání pantoflů na nohách sestřiček a skučení Kvílivé Gwen, což je paní ve vedlejším pokoji.

Táta o tom psovi nemluví. Řekne jen: „Maminka potřebuje odpočívat, takže jen pár minut, dobře, šampióné?“

Hlas se mu třese, jako by byl rozčilený, i když na to nemá nárok. Jediný, kdo tady má nárok být rozčilený, jsem já, protože už mi zase říká takhle pitomě, a ne mým jménem.

„Dobře.“

Odmítám se na něj podívat a jdu rovnou k mamce. Tenisky mi na tvrdé podlaze vržou. Cítím na sobě jeho pohled, tak jako v posledních týdnech pořád. Ustavičně mě sleduje.

Pak dveře cvaknou a já si oddechnu.

Konečně jsme s mamkou zase sami. Jen ona a já.

A ten pes pod postelí.

Mamka má zavřené oči a dlouhé řasy se jí třesou nad bledými tvářemi. Vezmu ji za ruku – je studená a vlhká.

„Ahoj mami.“

Je na pohled taková drobná a vůbec nevypadá jako mamka. Bílou příkrývku má vytaženou až k bradě a vlasy, normálně zářivě zrzavé a šřapaté jako ty moje, má splácnuté a přilepené k čelu. Ale když otevře oči a usměje se, vypadá jako vždycky. Jako marshmallows a donuty s čokoládovou polevou.

„Ahoj buráčku,“ řekne tiše a unaveně. „Pojď.“ Poplácá na postel. „Pojď se poňuchňat.“

Ani na chvíli nezaváhám, vlezu si k ní do postele a zavrtám se jí do podpaží, i když už to není tak pohodlné jako dřív, protože má tak nějak špičatější kosti a prostěradlo hrozně škrábe. Voní po citrónech a potu.

„Mami?“ zeptám se radši šeptem, kdyby nás náhodou poslouchal táta nebo sestřičky nebo Kvílivá Gwen. „Víš, že máš pod postelí psa?“

„Psa? Vážně?“

Nakouknu přes kraj postele. Leží mezi kolečky a dívá se na mě. Mamka by o něm přece měla vědět. Ale zdá se, že neví. Jenže takhle krásný pes přece musí někomu patřit. Kvílivá Gwen psa nemá.

To vím, protože kvůli tak nahlas, že by to pes určitě musel považovat za vytí a začal by výt taky, jak to dělají psi na legračních videích na YouTube, co je má rád děda. Na oddělení je víc pokojů, nevím přesně kolik, ale ten pes může patřit nějakému jinému pacientovi.

Na mámině nočním stolku leží krabička Worthingtonových karamelků. Víčko je otevřené a uvnitř vidím malé hnědé kostičky karamelků v čokoládě.

No jistě! Vždyť labrador je žravý!

Doktor Jimmy říká, že pro labradora je celý svět jeden velký talíř a myslí si, že jeho úkolem je udržovat ho za všech okolností čistý. Pes musel ucítit karamelky a přišel to sem prozkoumat. Ale já mu dát nesmím: čokoláda je totiž pro psy jedovatá.

Stulím se zpátky k mamce. „Vážně.“

„A co dělá?“

Podívám se znovu. Teď leží s hlavou položenou na svých velkých tlapkách. Zavrtí ocasem a trošku to zabouchá do podlahy.

„Vrtí ocasem.“ Zase se k ní přitulím.

„To je dobře.“ Zhluboka se nadechne. „Dokážeš úžasné věci, Rhysi. Pamatuj si to, ano?“

Tak usilovně přemýšlím, kde se tu ten pes vzal, že jí nemám čas odpovědět. Jak se asi jmenuje? Charlie? Whiskey? Nebo nějak staromódně jako Howard? Doufám, že ne Šampión.

„Rhysi?“ Mamka se na mě vážně podívá. „Úžasné věci, dobře?“

Zazubím se. Vždycky chce, abych jí to říkal. „Úžasné věci. Jako být skvělým veterinářem jako doktor Jimmy?“

„Jako být sám sebou! Ty dokážeš cokoli, lásko moje.“ Olízne si rty. „Já vím, že s tvým tátou to není vždycky snadné, ale on tě miluje. Tak mu dej šanci, dobře?“

Úsměv mě rázem přejde. Pes zakňučí. Chci mu říct, že je všechno v pořádku, že mu najdu páníčka, ale mamka se na mě dívá, jako že to, co říká, je fakt důležité. Ale vždyť mluví jen o tátovi.

„No tak...“ Mamka přitiskne čelo k mému čelu. „Zkusíš to? Kvůli mně?“

„Tak jóóó.“

Táta mi nikdy neříká, že dokážu úžasné věci. Co bydlí posledních pár týdnů u nás, říká mi jen, ať si zhasnu v pokojíčku, ať si udělám úkoly a ať se nebojím o mamku.

Dveře vrznou a do pokoje strčí hlavu táta. Má červené oči, a když nás uvidí, divně nahlas polkne.

Mamka se na něj usměje a pak mi pošeptá: „Tak už běž – a pamatuj si, co jsem ti řekla.“

Seskočím z postele a dám jí pusku na tvář. „Tak zase zítra, mami.“

„Ahoj, láska.“

„Tak pojď, šampióně. Už je po návštěvních hodinách. Necháme tě odpočívat, Hazel.“

Táta mě odvede z pokoje dřív, než stihnu vymyslet pořádný záchranný plán. Podívám se pod máminu postel a zamračím se.

Pes je pryč.

Míjíme další pokoje, a jak mě táta vede, drží mě kolem ramen. Vidím bílé povlečení a pípající přístroje. Ale žádné černé labradory.

Zamíří k nám sestřička Myra a usměje se na mě *tím* úsměvem. Všichni se na mě teď usmívají *tím* úsměvem, tím, co při něm nejsou vidět zuby a co vypadá spíš smutně než vesele. Asi jako kdyby se usmívala žába.

„Ahojky Rhysi. Dobrý den, Bene.“

Vykroutím se tátovi z objetí. „Myro?“

„Ano, zlatíčko?“

„Smějí do nemocnice psi?“

„Psi?“ Zasměje se. „Jen ti asistenční. Nehodláš sem nějakého propašovat, že ne?“

Jestli je ten labrador asistenční pes, pak je moc špatně vycvičený.

„A má tady někdo psa?“

Zavrtí hlavou. „Na našem oddělení ne.“

„A na jiných?“ Musí patřit někomu, kdo leží v nemocnici. Nebo možná někomu, kdo je tu na návštěvě.

„Promiňte, Myro,“ řekne táta a vzdychne, jako by mít rád psy bylo něco špatného. „On je... je psy úplně posedlý. Šampióné, Myra má spoustu práce.“

„To nic. Já bych sem psy pustila hned. Vždycky dovedou člověka rozveselit,“ odpoví a mrkne na mě.

Táta nakrčí nos. „Není to zrovna hygienické.“

Já teď dokážu myslet jen na to, jak musí být páníček toho psa nešťastný, když neví, kam se mu ztratil. Kdyby doktor Jimmy našel zaběhlého psa, nikdy by ho neopustil. A já taky nemůžu.

Rozběhnu se po chodbě zpátky. Třeba se ten pes schoval pod židli a já ho přehlédl?

„Rhysi!“ zakřičí táta.

„Něco jsem u mamky zapomněl!“ zavolám na něj přes rameno.

Táta to nikdy nepochopí, ale já tomu psovi musím pomoci. On by řekl něco jako: „To mají na práci lidi, kteří jsou za to placení, jako ten veterinář z televize, co ho tak miluješ. Nech to profíkům, šampióné.“

Mamka už spí. Přístroj vedle ní vytrvale pípá.

„Hej, kamaráde,“ zašeptám a nakouknu za židli. Není tam. „Kde jsi, pejsku?“ Znova se podívám pod postel. Nic.

Tak kam se poděl?

Mamka vypadá tak klidně, že se mi ji nechce budít a ptát se, jestli ho neviděla.

Přes skleněné okýnko ve dveřích se zamračím na tátu. Určitě toho psa někam odehnal.

Táta zrovna telefonuje, zřejmě má videohovor s Lucy a žvatlá si s mou malou sestřičkou Evie. Evie je teprve šest měsíců, takže ještě nepoznává obličej na displeji. Našel jsem si to na internetu. Zatím jsem ji neviděl, ale mamka říká, že budu ten nejlepší starší brácha.

Teď už ten pes může být kdekoli. Mrkám, abych zahnal slzy, a snažím se vyhnat smutek někam do země. Přeju si, abych mohl prolézt všechna oddělení, najít toho psa a vrátit ho páníčkovi. Pak bych vyprávěl mamce, jak jsem doopravdy zachránil psa.

Ale táta už kývá hlavou k výtahu.

Musím jít.

Znovu dám mamce pusu na tvář a zašeptám: „Krásné sny, mami. Mám tě rád.“

KAPITOLA

2

Když se vrátíme domů, odnesu si kuřecí nugety k sobě do pokojíčku. Táta neměl čas vařit, tak jsme se stavili v drive-thru. Včera jsem měl taky kuřecí nugety a minulý týden jsem je měl třikrát.

Nugety mám rád, takže mi nevádí jíst je pořád, ale dneska nemám hlad. Nemůžu přestat myslet na toho psa. Kde je asi teď? Bude zítra v nemocnici zase?

Podívám se na budík na nočním stolku. Dostala ho mamka, když byla tak stará jako teď já. Vypadá jako světlehnědý pes jménem Muttley. Když je čas vstávat, začne štěkat. Je to pes z jednoho animovaného seriálu, na který se ráda dívala. Podle Muttleyho je skoro devět. Návštěvní doba začíná až za třináct hodin.

Táta mi stále říká, že musím pořádně jíst, protože šampióni potřebují nabrat sílu, a tak do sebe nugety co nejrychleji soukám. Drobky strouhanky mi padají na přikrývku. V umaštěné papírové krabičce zbyde jeden nuget. Zavřu víčko a schovám krabičku pod postel – vedle tenisek, co mi dal táta k Vánocům. Jsou tak obrovské, že v nich vypadám jako klaun, a tak je místo toho používám

jako skryš na šedesát pět liber a dvacet sedm pencí, co jsem dostal k narozeninám. Zítra ten nuget vezmu do nemocnice psovi, kdyby měl náhodou hlad. A on ho samozřejmě bude mít. A možná taky koupím mamce v kantýně další Worthingtonovy karamelky.

Tátovi dole pořád vyzvání telefon. Má vyzváněcí tón ze *Star Wars*. To je to jediné, co mě na tátovi baví. Já si na svém starém telefonu velkým jako cihla takový vyzváněcí tón nastavit nemůžu, nemůžu posílat gify svému nejlepšímu kamarádovi Rhodrimu ani nic jiného. Mamka slíbila, že mi nový telefon koupí, až půjdu na druhý stupeň. Ale to bude až za rok.

To asi tátovi zase volá Lucy a za chvíli se začne ozývat žvatlání. Táta říká, že si malou Evie zamiluju, až ji příští měsíc poznám osobně. Máme jet s mamkou do Londýna na *Zachránce psů live*, tak se s ní seznámím. *Zachránci psů live* je velikánská konference, kterou doktor Jimmy pořádá každých pár let. S mamkou ten výlet plánujeme už celé měsíce. Uvidíme tam doktora Jimmyho a spoustu psů, pak se seznámíme s Evie a zůstaneme přes noc v přepychovém hotelu.

Jestlipak má Evie ráda psy? Když ani nepoznává tváře na displeji, tak nejspíš ještě ani neví, co je to pes. Já jí všechno vysvětlím. To přece dobří starší bráchové dělají, ne?

Dole se zabouchnou dveře a venku na chodníku zachřoupou tátovy kroky. Mám otevřené okno, protože před spaním rád vidím na nebe a taky aby za mnou mohl přijít Fufík. Fufík je kocour paní Baxterové odvedle. Je obrovský a zrzavý a někdy nám jako dárek nechává na rohožce mrtvé myši.

Vykouknu ven. Je ještě teplo a naproti nad domem Tavenero-vých visí měsíc. Táta stojí uprostřed chodníčku v červeném tričku

a džínách, dívá se nahoru na hvězdy a drží v ruce telefon. Fufík se mu motá kolem nohou a táta ho odhání. Myslím, že dneska za mnou Fufík nepřijde.

S Lucy táta nežvatlá, spíš se hodně hádají. Podle táty je to proto, že pro Lucy je těžké, když s ní není a nepomáhá jí s Evie. Ale když nás opustil, taky s mamkou nebyl a nepomáhal jí se mnou. Jednou jsem mu to řekl, ale odpověděl, že to je něco jiného. Nechápu v čem.

Tátovi znovu zazvoní telefon. Asi za pět vteřin se s Lucy usmíří. Vždycky to tak je.

Napadne mě, že si přečtu knížku. Mamka je knihovnice u nás ve škole, takže mám v knihovně spoustu skvělých knížek, ale co šla do nemocnice, nedokážu se soustředit na nic jiného než na *Zachránce psů*. Vezmu z nočního stolku ovladač, zmáčknu tlačítko a televize se probudí. Mám nahrané úplně všechny epizody, i tu úplně první, ve které doktor Jimmy neměl vousy a měl husté vlasy. Když mi táta přijde dát dobrou noc, vždycky říká, abych to vypnul, ale nevypnu. Jak zavře dveře, jen ztlumím hlasitost a sednu si blíž k obrazovce.

Najdu si jednu z epizod, které máme s mamkou nejradši, a pustím ji. V pokojíčku začne hrát hudba.

„Další rušný den na klinice,“ vykládá hlas vypravěče. *„Ve městě našli zraněného psa po dopravní nehodě.“*

„Za jak dlouho mi ho můžete dovézt?“ ptá se doktor Jimmy do telefonu. Když je situace hodně vážná, jeho kanadský přízvuk ještě zesílí. Na sobě má zelený operační oblek a vypadá vyčerpaně. Má zarudlé oči a pod nimi tmavé kruhy. *„Budu vás čekat.“* Zašklebí se do kamery. *„Tohle nebude legrace, ale uděláme, co je v našich silách.“*

V další vteřině už pes leží na vyšetřovacím stole. Má dlouhou bílou srst a přes levé oko černou skvrnu ve tvaru srdce. Zadní nohu má divně vyvrácenou a nemůže zvednout hlavu, ale když ho doktor Jimmy pohladí po uchu a zašeptá *„To nic, kamaráde, se mnou jsi v bezpečí“*, chabě zaťuká ocáskem do stolu.

I když jsem tuhle epizodu viděl už mockrát, přitáhnu si deku k tělu. „Prosím, pejsku, uzdrav se.“

Dostanu se k části, kde doktor Jimmy říká: *„Udělal jsem, co jsem mohl. Buď vydrží do rána, nebo ne, ale já tu budu pořád s ním.“* V tu chvíli mi na dveře zaťuká táta.

„Rhysi?“ Pod nohama mu zavrzá podlaha. „Šampióné?“ Zní to, jako by měl rýmu. Asi se dneska s Lucy pohádali víc než jindy. Sedne si ke mně na postel před televizi. „Můžeš to vypnout? Potřebuju si s tebou promluvit.“

Řekne to tak divně, že se ve mně něco sevře, a tak se s ním ani nehádám. Zastavím video. Doktor Jimmy má zrovna ruku položenou na přední tlapce psa.

Táta si zajede rukou do vlasů. „Tohle je... ehmmm... hrozně těžký... Je mi to moc líto, Rhysi.“

„A co?“ V břicho se mi rozlézá takový hnusný pocit, jako bych snědl celou vaničku mátové zmrzliny s kousky čokolády.

„Jde o maminku...“

„Ne.“

Hrabu se po posteli co nejdál od něj, tak daleko, až se mi do zad zaboří výstupky dřevěného čela. Ať mi chce říct cokoli, já to nechci slyšet. Přitáhnu si kolena k bradě.

„Ona je...“

„Ne!“ vykřiknu.

„Je mi to líto, moc líto, ale... ona umřela, šampióné.“

V uších mi hučí krev. „Ne,“ zopakuju.

„Usnula a už se neprobudila.“

Natáhne se ke mně, ale já se tisknu k pelesti, přitahuju si kolena ještě blíž, snažím se udržet všechno uvnitř.

Mamka nemůže být...

„Ale... já slíbil, že za ní zítra přijdu...“

„Já vím. Hrozně mě to mrzí,“ řekne táta, jako by se tím něco mohlo změnit.

Zavřu pevně oči, zavrtám obličej do kolen a polykám přes ohnivou kouli v krku. Nemůžu brečet před tátou. Bude se mi snažit pomoci, aby mi bylo líp, ale to se mu nepodaří, on tohle prostě neumí.

Přitáhne si mě do náruče. „Rhysi, všechno bude dobré. Ty jsi bojovník, jsi šampión. Můj šampión. Budeme v pohodě, ty i já.“ Drží mě celou věčnost, svírá mě tak pevně, že skoro nemůžu dýchat. V kapse mu zabzučí telefon. Pak mě konečně pustí. „Pojď dolů. Udělám nám horkou čokošku, chceš?“

Zírám na televizi s doktorem Jimmym a psem. „Já budu tady.“

„A co kdybych tu byl s tebou?“

Telefon mu znovu zabzučí.

Zavrtím hlavou.

„Určitě?“

Přikývnu, ale neodtrhnu pohled od televize.

Neodejde hned, i když mu telefon dál bzučí. Sedíme potichu, až nakonec řekne: „Dobře, tak já se ještě vrátím za chvíli. Zavolej mě, když budeš potřebovat, dobře?“

Pustím si znovu televizi. Nedívám se, hlas doktora Jimmyho poslouchám se zavřenýma očima. Mamka říká, že má slabost

pro jeho přízvuk, že je skoro stejně příjemný jako náš melodický velšský akcent. Připomíná mi šplouchání vln na pláži v Ogmodu, jemné a hebké, jako by s sebou mořské vlny mohly odplavit všechno zlé.

Doktor Jimmy vypráví: *„Bylo to o fous, ale tenhle chlapík měl v sobě takový životní elán. Noc zvládl a byl každou minutou silnější. Ale protože ho přivezla městská policie, museli jsme čekat čtrnáct dní, jestli se neozve jeho majitel. Mikročip neměl a nikdo se o něj nehlásil.“*

„A nakonec se tedy vrací domů?“ zeptá se moderátor.

„No, dá se to tak říct...“ Doktor Jimmy se zasměje.

„Jak to myslíte?“

„Bylo na něm něco moc zvláštního. Poznal jsem to hned, jak na mě zavrtěl ocasem ještě před operací, i když musel mít hrozně bolesti. Jak říkám, má v sobě životní elán. A tak jsem ho tak pojmenoval. Elán.“

Moderátor se zasměje. *„Ale ne, doktore! Snad jste mu nedal jméno!“*

„Jo, porušil jsem své vlastní pravidlo. A Elána si vezmu do své smečky.“

Pokojíček znovu naplní hudba a já si utírám slzy. Pak televize skočí zpátky do hlavní nabídky a je ticho. Mamka říká, že kromě pohledné tváře a příjemného přízvuku má na doktorovi Jimmym nejraději, že má v sobě vždycky plno lásky pro ty, kdo ji potřebují, a tak si v každé řadě nakonec vezme nějakého pejska domů. Je sice z Kanady, ale žije teď u nás v Británii a má na venkově velikánský statek plný zachráněných zvířat. Vždycky poznáte, kterého psa si vezme domů – dá mu totiž jméno.

Přetáhnu si deku přes hlavu a schoulím se do klubíčka.

Táta se s mamkou určitě spletl.

Když jsem s ní dneska mluvil, neříkala, že se zítra neuvidíme. Ptala se, co dělá ten pes pod postelí, a říkala něco o tom, ať se snažím vycházet s tátou. Je mi tak divně po celém těle. Jako by mi ho někdo rozříznul, otevřel ho, všechno z něj vyndal a pak to nastrkal zpátky, ale špatně.

Když mrknu, pod víčky mi plave mámin obličej.

Obejmu si tělo pevněji a představuju si, že mě objímá máma. Šeptá mi: „Krásné sny, taky tě miluju.“

KAPITOLA

3

Probudí mě vůně smažené slaniny a kručení v břiše. Oknem mi do pokoje svítí sluníčko. Budík Muttley tiká. Všechno vypadá normálně.

Pak si vzpomenu.

Mamka.

Vybaví se mi rozhovor s tátou a najednou mám pocit, jako by se celé moje tělo hroutilo do sebe. Zaháním tu vzpomínku a zírám na tři hvězdičky nalepené na stropě. Ve tmě svítí. Než jsem se rozhodl, že budu veterinářem jako doktor Jimmy, chtěl jsem být astronautem, a tak mi mamka nalepila na strop svítící hvězdičky. Přímo nad hlavou mi udělala celé souhvězdí. Od té doby jsme pokojíček už předělávali, ale tři hvězdy tu mamka nechala. Říká, že je důležité pamatovat si své sny, i když se časem mění.

Posadím se a vezmu si z nočního stolku dálkový ovladač. Televize pořád ukazuje hlavní nabídku s výběrem epizod *Zachránců psů*.

Už se chystám si některou pustit, když táta zavolá: „Rhysi? Udělal jsem nám snídani.“

Při pomýšlení, že musím sejít dolů, se mi scvrkne žaludek. Táta sice říkal, že všechno bude v pohodě, ale nebude. Před pár týdny jsem slyšel, jak se hádal s mamkou, bábi a dědou. Šlo o to, že mám bydlet v Londýně s ním, Lucy a Evie.

Zrovna jsem se v nemocnici vracel z kantýny s něčím na zub. Táta mi dal platební kartu, a tak jsem koupil Snickers a pytlík sušenek pro sebe, Worthingtonovy karamelky pro mamku, bábi a dědovi citrónové bonbóny a tátovi Twix. Slyšel jsem jejich hlasy, skoro na sebe křičeli, a tak jsem počkal za dveřmi mámina pokoje a poslouchal.

Bábi a děda říkali, že chtějí, abych bydlel s nimi, ale tátovi se to nelíbilo, protože oni bydlí v malém bytečku v Hirwaunu a to je hodně daleko od mé školy v Cardiffu. Říkal, že bych měl být s nimi v Londýně, a ne chodit hrát v sobotu odpoledne bingo s partou bezzubých bab z Konzervativního klubu.

Já jim chtěl říct, že nepůjdu vůbec nikam, protože mamka se uzdraví, jenže pak bábi začala na tátu ječet a táta začal ječet na ni. Nakonec jsem zůstal sedět ve vedlejších pokojích u Kvílivé Gwen a pojídal Snickers a sušenky, dokud toho nenechali. Kvílivá Gwen celou dobu spala a přitom tiše sténala, jak to dělá vždycky. Nechal jsem jí na stolku tátovu tyčinku Twix jako milé překvapení, až se probudí. Táta se na ni ani nezeptal.

„Rhysi?“ zavolá na mě znovu, hlasitěji.

„Jo,“ vzdychnu a skopnu ze sebe deku.

Vezmu si telefon, nechám ho vklouznout do kapsy pyžama a natáhnu si svou oblíbenou mikinu. Je námořnicky modrá a vepředu má bílý nápis Cardiff University. Je mi hrozně velká a mám ji skoro ke kolenům, protože patřila mamce v době, kdy studovala

vysokou školu. Říká, že budu mít svoji vlastní, až budu studovat veterinární školu, ale že se postaráme, aby měla rukávy dlouhé tak akorát, protože jinak by mi překážely při operacích.

„Tady jsi.“ Když přijdu do kuchyně, táta se usměje *tím* úsměvem a přeletí pohledem mou mikinu. Otře si ruce s pěnou od mytí nádobí o džíny. Na lince leží dva čisté talíře vedle vysokého komína špinavých.

Rádio na parapetu hraje máminu oblíbenou stanici s hity devadesátých let. Musím si představit mamku, jak tancuje po kuchyni, mává nad hlavou utěrkou na nádobí a místo do mikrofону zpívá do dřevěné vařečky: „Váááúúú!“

„Jak je?“

Pokrčím rameny.

„Máš hlad?“

Pokrčím rameny. Sbíhají se mi sliny, ale mám sevřený žaludek.

„Mně sendvič se slaninou vždycky pomůže, když do sebe nemůžu nic dostat. Pojď si sednout.“ Táta kývne ke stolu a já ho poslechnu. Nahmátnu důvěrně známý důlek vyštípnutého dřeva a přejíždím po něm špičkou prstu. „Ráno ti přišel časopis.“

Na stole leží nejnovější vydání *Mladého zachránce psů*. Chodí mi každé dva týdny i s dopisem od doktora Jimmyho. Tentokrát na obálce objímá ovčáka a usmívá se. Dole stojí napsáno velkým písmem:

Je zpět!
A tentokrát naživo!

Zachránci psů live. Konference, na kterou jedeme s mamkou příští měsíc. Oči se mi naplní slzami, ale zase je zaženu mrkáním. Menším písmem je na obálce napsáno:

Na obrazovky přichází šestá řada – už tento týden.

Otočím časopis obálkou dolů a odstrčím ho po stole, abych na něj už neviděl.

Táta otevře ledničku a vytáhne z ní dvě láhve omáčky. „Kečup, nebo hnědou?“

Pokrčím rameny. „Mně je to jedno.“

Není mi to jedno. Hnědá omáčka se na slaninový sendvič vůbec nehodí, ale já mám hlavu plnou mamky a všech věcí, které už spolu nebudeme dělat.

„Takže kečup. Na.“ Podá mi talíř. Chleba je na moc tenké plátky a kůrka opatlaná máslem.

Fuj.

Postaví na stůl svůj talíř a hrnek čaje a sedne si ke mně. Má mámin hrnek. Kudrlinkovým zlatým písmem je na něm napsáno: NEJSEM PANOVAČNÁ, JEN MÁM LEPŠÍ NÁPADY NEŽ TY. Zakousne se do sendviče a na talíř mu pleskne kapka kečupu.

„Vím, že asi nemáš chuť, ale zkus aspoň něco sníst, dobře?“

Utrhnu kůrku a okusuju kraj sendviče.

„Za chvíli přijede bábi, abys tu nebyl sám, a my s dědou dojdeme do nemocnice,“ vysvětluje mi táta mezi sousty. Usrkne si čaje. „Musíme tam vyřídit nějaké papíry...“

„Aha. Dobře.“

Podívám se oknem ke svému bunkru vzadu na zahradě. Zatají se mi dech. Dveře jsou otevřené a v nich sedí velký černý pes.

„Vím, že je to všechno hrozné a těžké, ale můžeš si se mnou o všem promluvit. Kdykoli budeš potřebovat,“ říká táta.

Zamrkám. Pes je tam pořád a dívá se na mě. Že by se sem zatoulal z parku za domem? To se někdy stává.

„Rhyši?“ Táta se nakloní tak, že přes něj nevidím do okna. Má zvednuté obočí. „O čemkoli budeš chtít, dobře? Jsem tady pro tebe.“

Přikývnu, ale to, co říká, není pravda.

Táta s námi není od mých čtyř let. Teď je mi deset. Když mi bylo osm a čtyři měsíce, byl jsem u něj v Londýně na víkend. Řekl mi, že musím udělat dobrý dojem na Lucy, takže nemám moc mluvit o mamce. Pak mi taky řekl, že se s Lucy budou brát a ona bude moje nevlastní máma. Pohádali jsme se, protože já mu řekl, že žádnou další mámu nepotřebuju. Jednu už mám a ta je ze všech nejlepší. I když mi o ní zakáže mluvit.

Takže teď ať si tvrdí, že můžu mluvit o mamce, ale já vím, že nemůžu.

„Můžu jít ven?“ Podívám se zpátky na psa a kousnu se do rtu.

„Sotva sis uždíbnul. Musíš něco sníst, kamaráde.“

„Vezmu si to s sebou. Prosíím.“

Táta si potrpí na dobré vychování. Říká, že zdvořilost nic nestojí.

„Tak jo. Jdi. Ale nebuď pryč dlouho.“ Kývne k časopisu. „Nechceš si ho vzít taky?“

Žaludek mi udělá kotrmelec. „Ani ne.“ Popadnu sendvič a jdu.

KAPITOLA

4

Venku už je zase parno, jako po většinu letošního léta. Ve fialových kvítcích levandule, kterou jsme vloni zasadili s mamkou, bzučí včely, a z parku za vysokými stromy na konci zahrady sem doléhá něčí smích. Někde blízko houká siréna.

Černý pes pořád sedí ve dveřích mého bunkru. Jdu přes trávu po dlažebních kamenech a snažím se neutíkat, abych ho nevyděsil. Doktor Jimmy říká, že ztracení psi mohou být někdy vyplašení, takže k nim musíme přistupovat pomalu. Když jsem dva kameny od něj, zůstanu stát a překvapením mi spadne brada.

Má kaštanově hnědé oči a uši jako dva trojúhelníčky sametu.

„Ahoj,“ zašeptám. Snažím se mluvit tiše a klidně, i když jsem tak rozčílený, jako bych se měl každou chvíli rozprsknout. „Já jsem Rhys. Jak se jmenuješ ty?“ Po špičkách přejdu na poslední kámen. „Jsi to ty, že jo? Ten z nemocnice.“

Vyplázne růžový jazyk a směje se na mě.

Usměju se taky od ucha k uchu. Dřepnu si a položím mezi nás sendvič. „Máš rád slaninové sendviče? Je tam kečup.“

